

સલામી સવારની..

સરદારને વિશ્વામાં ‘ભિંચાઈ’એ યડાવી દીધા !
હતા’ એક બધા રવાતંત્ર્ય સેનાની, લડાવી દીધા !
પડાવી લીધા, મૂક પ્રેક્ષક, જેતી રહી - કાંગ્રેસ -
ભાંગી નાખ્યું સિદ્ધાતંત્રજું સંગ્રહણ, રડાવી દીધા !

સુપ્રભાતમૃ

સુરેણ પ્રા. ભક્ત
079-23226251

ଲେଖ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ

ਸਰੋਣਾਂ ਭੁਖਾਨਾਂ ਧਰਮ ।

ઉપરોક્ત શલોક ચાણકયનીતિમાંથી લેવામાં આવેલ ચે

ધર્મ મનુષ્યમાગનું આભષણ છે

કર્તવ્યપરાયણતા એ મનુષ્યનું સૌથી શ્રેષ્ઠ આભૂધાણ છે. ધર્મનો અર્થ જ કર્તવ્યપરાયણતા, પ્રામાણિકતા અને સંનિષ્ઠાની પોતાનું કાર્ય કરવું તે છે. મનુસ્મૃતિમાં ઘૃતિ, ક્ષમા, ઈન્ડ્રિયનિગ્રહ, અચોર્ય, મન તથા શરીરની શુદ્ધતા, ઈન્ડ્રિયદમન, બુજી, વિધા, સત્ય તેમજ અકોધને ધર્મના દસ લક્ષણ કહ્યાં છે. મનુ સ્મૃતિ એમ પણ કહે છે કે જેનાથી આપણને દુઃખ થાય એવો વ્યવહાર આપણો અન્યો સાથે ન કરીએ એનું નામ જ ધર્મ છે. આવી વૃત્તિ કેળવવી એ જ મનુષ્યનું સૌથી શ્રેષ્ઠ ઘરેણું છે.

संविचार

- ચયમતકાર કરવા ઈશ્વર ઉપરથી આવતો નથી પણ જે પૂરી મહેનતથી પ્રયત્નો કરતો રહે છે, એવી વાક્યિતને તે ચયમતકાર માટે પસંદ કરે છે - કૃષ્ણાકાન્ત ઉનડકટ
 - તમારે જીવનમાં જે જોઈનું હોય તેને દિવસો અને કલાકોમાં વિભાજિત કરીને કામે લાગી જાવ - નિલ ગેટસ
 - નિષ્ફળતાને મગજમાંથી બંધેરી નાખો, નિષ્ફળતાને મગજ પર સવાર રહેવા દેશો તો સફળતા માટે જગ્યા જ નહીં રહે - એસ. ભણ્ણાચાર્ય
 - આખી દુનિયામાં વસ્તી ફૂદુંકેને ભૂસકે વધતી જાય છે,
છતાં આજ જગતમાં દુલભમાં દુલભ કોઈ વસ્તુ હોય તો એ ‘માણસ’ છે - પાસ્તોયેસ્કી
 - કામ કરતાં પૂર્વ વિચારવું બુદ્ધિમતા છે, કામ કરતી વખતે વિચારવું સતર્કતા છે,
કામ કરી લીધા પછી વિચારવું મૂખ્યતા છે - શિવાનંદ સરસ્વતી
 - અપના ગમ લે કે કહીની ઔર સજ્જાયા જાયે, ઘર મેં બિખરી હુઈ થીજો કો સજ્જાયા જાયે - નિદા કાગલી
 - આજનું ઔધ્યદ : મરી પાઉડરને મીઠા સાથે મિક્સ કરી આંગળથી ઢાંત પર ઘરવાથી પાયોરિયા મરે છે

(સંકલન : દીપક વી. આશરા)

બોધકથા

पयंगंभर साडेब बजारमांची पसार थाता हता त्यारे एक युवान अचानक रस्ता वर्चे ढणी पड़ो. तेनु मोत नज्जु
होय आवृं लाग्युं तेनी ज्ञान खेंचारी हती. पयंगंभर साडेबे युवानने कहुं, ‘भाई, ला इलाल ईल्लिलाल बोल’ युवान
कोशिश करी पाण ज्ञान साथ आपती न हती. आसपास लोको जोवा माटे भेगा थाया हता. पयंगंभरे कहुं, ‘आप सौ मांथं
जे ओठी आ युवानी माता होय तो आगण आवो.’ एक श्वी आवी ऐसो कहुं, ‘हु आ युवानी मा छु.’ पयंगंभरे कहुं
‘शु आ पुनर्वी आप प्रसंसन छो?’ माताअे ना पाडी, अने कहुं, हु तेनी साथे एक वर्षीय बोली पाण नथी.’ पयंगंभर साडेबे
कहुं, ‘तमे माता छो. आ बाणकने माफ करो, तेने क्षमा आपो तेनाशी प्रसंसन थायो.’ माताअे कहुं, ‘हु तमासं कहुं कीश
दीकरा, हु तने माफ करुं छु. अने तेने आशीर्वाद आपुं छु.’ युवान थोडो ठोशांमां आव्यो. पयंगंभरे तेने पूछ्युं, ‘भाई, तने
शु देखाय छे?’ युवाने कहुं, ‘मने एक कदरापो माणसास देखाय छे. ते मने मारवा आवी रहो छे.’ पयंगंभरे कहुं, ‘हवे मारी
साथे बोल के मारा पापने नजरअंदाज करो, मने क्षमा आपो मारा सतकर्मोनी स्वीकार करो मने माफ करो.’ युवान एटल
बोल्यो, अने पाणी ईल्लाल ईल्लिलाल पाण बोल्यो. पयंगंभरे पूछ्युं, ‘हवे तने शु देखाय छे?’ युवाने कहुं, ‘एक तेजस्वी
प्रसंसन विभूति हुं ऊंटि छु. ते मारा तरफ डेत अने सौजन्यवी खुजे छे.’ आटलुं बोलीने युवाने देह छोड़ोयो. कुरान कडे छ
के, मातापिता प्रत्येनो दीप जहजम आपे छे, तेमो प्रेम प्रसंसना अने जगत बक्षे छे.

દિપોત્સવમાં સંવેદનશીલતા સિંચવાનો સમય

દિપોત્સવનું સ્વાગત કરવાનો સમય છે. જીવની એક સમાન ઘરેડમાંથી બાહાર નીકળીને નિરાંતના શાસ લેવા માટે અનેક પ્રકારના ઉત્સવો તથા તહેવારોનું આયોજન જગતભરમાં કરવામાં આવે છે. નવરાત્રીના સમુલીક ઉત્સવનું પર્વ હમણાંજ પૂર્ણ થયું. દિપાવલી એ આપણો એક સર્વબ્યાપક સામાજિક ઉત્સવ છે. આંગણાથમાં પૂરાતી રંગોળિયો આપણાં મનના ઉત્સવનું પ્રતિબિધ જીવે છે. આ તમામ ડીકિતોનો સ્વીકાર કરીએ તો પણ સમાજાં ઢેખાતી અને કમશઃ વધતી જતી આર્થિક ખાઈનો વિચાર આવતાં એક પ્રકારની બિસ્તારનો પણ અનુભવ થાય છે. સમાજના એક વર્ગની છાકમછોળ જીવનશૈલિ સામે એક મોટા વર્ગને બે છેડા મેળવાની મુશ્કેલી પડે છે. તહેવારોનો ઉત્સવ જનજનમાં જગાવવા માટે આર્થિક સમૂદ્ધિની અસમાન વહેંચાણીના પ્રશ્ને સ્વીકારવો પડશે તેમજ સમજવો પડશે. સમજને તેના દીર્ઘકાલીન ઉપાયો વિશેષ ગતિથી તેમજ અસરકારક રીતે કરવા પડશે.

વાચિતોની વેદનાને સમજુને તથા તેની પ્રયક્ષ અનુભૂતિ કરીને ગાંધીજીએ માર્ય ૧૯૩૦ માં દાંકીકુચનો પ્રારંભ કરતા પહેલા એક ઐતિહાસિક પત્ર ભ્રિટીશ હિન્દુના શાસક લોર્ડ ઈરવીનને લખ્યો. એક તરફ ભીષણ ગરીબી તથા બીજી તરફ અનિયંત્રિત અમીરી તરફ આંગળી ચિંધીને મહાત્માએ જણાવ્યું કે શાસનમાં સંવેદનશીલતાનો અભાવ છે. તેથી મીઠા જેવી જીવનજરૂરી વસ્તુ પર ગેરવાજબી હશે ત્યિયો કર વસ્તુલવામાં આવે છે. ભ્રિટીશ શાસન ભયાંન તથા શોષણાયુક્ત હોવાથી તેનો અંત લાવવાનો નિર્ધાર ગાંધીજી કરે છે. સમાજમાં **Haves** અને **Haves not** ની આ અકળાવનારી અસમાનતા સ્વસ્થ સમાજનું નિમાણ કરી શકે નહિ. મહાત્મા ગાંધીએ કહ્યું હતું તેના આચાર દાયકા પછી પણ આવકની આ અન્યાયી અસમાનતાનો મદ્દો તો આજે પણ વિભૂતિ હોય અનુભૂતિ - શાસન માટે આ અત્યારે પડકારનો

વિષય રહેલો છે. આ પ્રશ્ન હળવો કરવા ઘણું થયું હોય તો પણ ઘણું કરવાનું બાકી છે તેવી લાગણી હમેશા સકારણ જોવા મળે છે. ઉત્સવોમાં એક તરફ દ્વાખેખીને કારણે થતાં અનિયંત્રિત ખર્ચ તથા બીજી તરફ તહેવાર કે ઉત્સવને ઉજવવા માટેની આર્થિક તેમજ પર્યાવરણ સંબંધિત સમસ્યા સાથે જીવતો સમાજ એ વાસ્તવિકતા છે. ડિસાનોની આભિહૃત્યાના ડિસસાઓ તેમજ મધ્યમ તથા તદ્દન ઓછી તથા અનિયંત્રિત કમાણી કરનાર વર્ગની તરફ પ્રણિ કરીને જોવાની જરૂર છે. આજે પણ તેમના આર્થિક તેમજ સામાજિક વ્યવહારો નીભાવવામાં તેમને કપરા પડકારો સામે આવે છે. શહેરો કે નગરોમાં બનતી આભિહૃત્યાની ઘટનાઓમાં પણ મોટા ભાગે આર્થિક સ્થિતિ કારણભૂત બને છે. કોઈને આ ઘટનાઓ કદાચ સંખ્યાની પ્રણિએ બહુધ્વાપક ન લાગે. પરંતુ તે પ્રકારનું મૂલ્યાંકન કરવું તે સામાજિક શાંતિની તેમજ સૌધાર્ણ જાળવવા માટે ઉપયોગી થશે નહિ. આ બાબતની વ્યથા કવિઓ - વિચારકોએ હમેશા સમાજ સમક્ષ રજૂ કરી છે. આવીજા એક પ્રસ્તુતિ “આધ્યાત્મિકાના કાગળ” થી પ્રસિદ્ધ થેલો કવિ શ્રી ઈન્દ્રલાલ ગાંધીની છે. તહેવાર તો સૌની સાથે ઉજવવો છે. હૈયામાં હોશ પણ છે પરંતુ તે માટે સારા કપડાની બે જોડ પણ એક શ્રમ કરીને પેર ભર્યી દિશોની પાસે નશી દિવાળી છે તેમજ મોરો ઉત્સવ લોન્ચ

એટલે નવા ન મળે તો વસ્ત્રની એક જોડ જે છે તેને ધોવાનો મનમાં
વિચાર છે. એક ગુમનામ શ્રમજીવી કિશોરીની સાધન - સગવડન
અભાવની દારણા અભિવ્યક્તિ કવિશ્રીએ અસરકારક તથા યાદગાર
રીતે કરી છે. આ યાદગાર પંક્તિઓ માત્ર આ કિશોરીને જ લાગ
પડતી હોય તેવું નથી અનેક વંચિત સમૃહના કિશોર તથા કિશોરીઓને
પણ આ વાત લાગુ પડે છે.

દિવાળીના દિન આવતા જાણી
ભાદરમાં ધૂવે લૂગડાં ભાણી
માથે હતું કાળી રાતનું ધાણું
માળી તાળી કર્યો એકઠો સાબુ
કોરી વિનાની હું કેટલે આંખું
સુદિયમાં એમ રડતી છાની....ભાદરમાં....
ઘાધરો પહેરેને ઓઢણું ધૂવે,
ઓઢણું પહેરેને ઘાધરો ધૂવે
બીતી બીતી ચારે કોર્યમાં જૂએ
એના ઉઘાડા અંગમાંથી
એનો આતમો યુવે.
લાખ ટકાની આબરુને
એણે સોડમાં તાણી....ભાદરમાં....
ઉભા ઉભા કરે જાડવા વાતું
ચીભડા વેચીને પેટડા ભરતી
ક્યાંથી મળે એને ચીથરું ચોથું
વસ્તર વિનાની અસ્તરી જાતને હાઢું
આ પરી જતી નથી કેમ મોલાતું!
શિયાળાની વદ્ધારી વાળી ભાદરમાં

તહેવારોનો હર્ષ પ્રગટ કરવાનું એક હાથવગું માધ્યમ પહેરવાના કપડા છે. કવિ કહે છે કે આ શ્રમજીવી દિકરીને નવા કપડા પહેરવા માટે ન હોય તો જે કપડા છે તેનેજ ધોઈને ફરી પહેરવાના છે. આ રીતે મનને મનાવવાનો પ્રયાસ છે. આવી સ્થિતિમાં સાધન વંચિત દીકરી જીવે છે અને જીવુમે છે. પ્રકૃતિ પણ આ ઘટનાની શાક્ષી બનીને ઊભી છે. સ્થિતિની કરુણતાનો ચિંતાર કવિના શખ્દોશી જીવંત થઈને સામે આવે છે. આપણા સર્જકો માટે આ વિષય હમેશા મહત્વનો રહેલો છે. મર્મી કવિ શ્રી જવેરંદ્ય મેધાણીના શબ્દો પણ આ વાતનો જ પ્રતિધ્વનિ સુંદર શખ્દોમાં રજૂ કરે છે.

ધરતીના પદે પગલે પગલે
મૂઢી ધાન વિના નાના બાળ
મરે, પ્રભુહિન આકાશેથી
આગ જરે. અહોરાત કરોડ કરોડ
ગરીબોના પ્રાણ ધનીકોને હાથ રમે
ત્યારે હાય રે હાય કવિ ! તને
પૃથ્વીને પાણી તણાં શેણો ગીત ગમે ?
સૌન્સકેસની ચઠ-ઉત્તર સાથે જેને ભાગ્યેજ કશી નિસબ્ધત છે
તેવા મોટા સમુદ્દરયાના કલ્યાણ માટેની આપણી સામાજિક તથા
સામુહિક લાગડી દીપોત્સવની ગરિમા વધારી શકે. કર્તવ્ય ભલે
સામુદ્દરિયિક હોય પરંતુ શરૂઆત તો વ્યક્તિગત રીતેજ કરવી પડશે.
વાસ્તવિકતા સામે ઉદાસીનતા કે ઉપેક્ષા સાથે કવિ શ્રી ઉમાશંકર
જોશીએ જેનો નિર્દેશ કર્યો છે તે “ભૂખ્યા જનોનો જઈરાનિ” જાગે
તેની રાહ જોવી એ આત્મઘાતી છે. આથી સહાનુભૂતિ તથા
સંવેદનશીલતા અનુભવીને આ દિશામાં એકાદ નાના પ્રયાસથી
દિપોત્સવને વધારીએ

‘ਬਹੁਨੇ ਵਿਨਾ ਸ਼ਕਰਾਜ਼ਨੀ ਗੋਡਵਾਣੀ ਅਧੂਰੀ ਜੋ ਰਣੇਸ਼ੇ’

બહેનો જ હિંદમાં સ્વરાજ લાવી શકરો. આવું મહાત્મા ગાંધી જ ખુદ કહે છે, પોકારી પોકારીને. કારણ આપતાં તેઓ એમ કહે છે, જેમ ગૃહિકાંનિ વિના ઘરની ગોડવાળ અધૂરી રહે છે તેમ બહેનો વિના સ્વરાજયની ગોડવાળી પણ અધૂરી જ રહેશે, પણ એ ત્યારે જ થાય જયારે બહેનો પવિત્ર બને. ‘પવિત્ર’નો અર્થ આપતા બાધુ કહે છે ‘પવિત્ર’ એ ત્રણ અક્ષરમાં આવી જાય છે. વિવેક હોય તો જ પવિત્રતા આવે. હું લાજપત્રદાનો કંડર વિરોધી છું, પણ મર્યાદા તો હોવી જ જોઈએ. સ્વચ્છતા અંદરની (હદયની) અને બહારની હોય તો જ પવિત્રતા આવે, સુઘડતા હોય તો જ પવિત્રતા આવે, સચ્ચાઈ હોય તો જ પવિત્રતા આવે, દંબકે આડબર ન હોય તો જ પવિત્રતા આવે, સ્વમાન હોય તો જ પવિત્રતા આવે અને સેવાની ધગશ હોય તો જ પવિત્રતા આવે. આવા અનેક અર્થો પવિત્રતાના અને જુયાં પવિત્રતા છે ત્યાં ઈશ્વર-સાખાતકાર છે. એમાં શંકા નથી જ નથી. આ એક શાશ્વત બહેનો પાસે આવી જાય તો નથી જરૂર તલવારની કે નથી જરૂર ભાલાની. પણ એ બધાં લોઢાના શર્યો વાપરવાની કે તેની તાલીમ લેવા કરતાંય પવિત્રતાના

આ વાતો મહાત્મા ગાંધીએ મનુબહેનને કરી હતી. મનુબેન તેમની પુસ્તિકા ‘ભાપુ - મારી મા’ માં આ વાત લખે છે. મનુબેન લખે છે - ‘આટિલી વાત પણી ભાપુ કહે છે, ‘થે, મેં એક સારીમાંથી આટલો મોટો પાઠ આપ્યો, કેમ કે, તારી મા બન્યો છું ને !’ માટે. તારો શિક્ષક તારો દાદો કે બાપ હોય પણ મેં તો માની જવાબદારી વહેરી છે.

એટલે પૂરી કર્યે જ છુટકો. આ પાઠોની પરીક્ષા તારે જીવનમાં ઉતારવાની તો છે જ, પણ મને તારી ડાયરીમાં લખી કાલે બતાવજે, એટલે હું જીણીશ કે તેં કેટલું પચાવ્યું છે.'

બાપુ મનુભેનની ડાયરી દરરોજ તપાસતા અને સહી કરી આપતા હતા. એવો ઉલ્લેખ કરતા મનુભેન લખે છે - રાતના સાડા બાબે ડગાડીને મને વાત કરવાની શરૂ કરી તેથે કે સવા વાયે વાત પૂરી કરી અને બાપુએ

મનુભેનની ડાયરી બાપુ દરરોજ

તેમને અંકગણિત, બીજ ગણિત, ભૂગોળ, ઇતિહાસ, વિજ્ઞાન, સંસ્કૃત
વગેરે વિષયો પણ શીખવતા હતા. પણ બાપુએ તેમને અંગેએ કદી રાજી કરી ન થીએનું, સમયના અભાવે તેમને અને કસ્તૂરબાની માંદગીના કારણે
જુદા જુદા વિષયો શીખવવાનું કામ કોઈ દિવસ ન છોડ્યું. મનુભેનન
કહેવા અનુસાર બીજા વિષયો ડો.
સુશીલાબેન નેયર, ખારેલાલજ
કે ડો. ગિલ્ડરે શીખવડાવાનું
પોતાના માથે લઈ લીધું હતું
આમ, મારે બીજા વિષયોના તો
અનેક ગુરુઓ થઈ ગયા,
શાળામાંય કટલાય ગુરુઓ થઈ
ગયા હશે અને એ પછી પણ.
પરંતુ મનુને ગીતા તો મારે જ
શીખવવી છે એમ કહીને ગીતાના
ગુરુ તો એકમાત્ર બાપુ જ રહ્યા.

જૂની થઈ ગઈ. બોલ, તારો ગીતાનો અભ્યાસ કયાં સુધી પહોંચ્યો? અહીં તારે ફક્ત મારું કામ કરવાનું છે એમ નથી, પણ તને અભ્યાસ પણ કરાવવો છે.

મનુબેને આનો જવાબ વાળતા કહ્યું કે ‘જે લમાંથી છૂટ્યા પદી મારો ગીતાનો અભ્યાસ મેં પોતાની મેળે કયારેક કર્યો હશે, પણ ઉચ્ચાર શુદ્ધિ માટે કે અર્થો સમજવા માટે બીજા કોઈને ગુરુ બાનાવ્યા નથી. કારણ કે મારી ઈચ્છા હતી કે બલે બીજા બધા વિષયોમાં હજારો ગુરુઓ થાય. પણ ગીતાના ગુરુ બાપુ સુવિયા કોઈને નથી કરવા. એટલે હું મારી મેળે સાચાઓટા ઉચ્ચાર કે અર્થો કરતી, બીજા આગળ અભ્યાસ નથી વધાર્યો.’

મનુબેને મનીની સાચી વાત બાપુને કરી દીધી પણ આ સત્ય વાતથી બાપુને હું ખ થયું. બાપુએ કહ્યું, ‘એ ઈચ્છામાં તારો ખોટો મોહદ છે. સારી વસ્તુ શીખવામાં હજારો શું, લાયો ગુરુઓ ડાં ન કરીએ? એક નાનું બાળક હોય તો તેની પાસે પણ શીખીએ. સારી વસ્તુ શીખવામાં શરમ શાની? પણ ભૂલ્યા યાંથી સવાર. હવે રોજ તારે ગીતાના પાંચ શ્લોક લખવાના. શ્લોકના અર્થો - સંખ્યિઓ છૂટી પાડીને કરવાના. ગીતા અભ્યાસ એ યજા છે. યજામાં ભગવાન કહે છે જે માણસ યજ કર્યા વિના બોજન કરે તો ચોરીનું ખાય છે. આ નો બહુ ભારે વચન થયું, કેમ કે ચોરીનું અશ ખાવું તે તો કાચો પારો છે. કાચો પારો હજમન થાય. તે ખાય તો ફૂટી નીકળે, યજ વિના માણસ ચોર હરે. ગીતા એક યજ એમ ગાંધીજી આ રીતે સવિસ્તાર સમજાવે છે.’